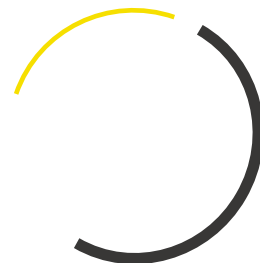

INTERVIEW

En varm sommerdag besøgte Annette Lindroos fra Skovhuset Kunst & Kultur billedkunstner Kirsten Otzen Keck i de historiske og charmerende bygninger på Statens Værksteder for Kunst på Gammel Dok i København til en snak om kunstnerens kommende udstilling *Det Mobile Forum* der vises i perioden 17.8 til 23.10 2019.

Annette Tillykke med støtten fra Grosserer L. F. Foghts Fond til produktion af værker og Statens Værksteder for Kunst, der stiller værkstedsfaciliteter til rådighed i to måneder op til udstillingen. Hvad betyder opholdet for produktionen af dine værker?

Kirsten Rent praktisk har jeg i mange år arbejdet under begrænsede fysiske forhold, som kræver en arbejdsproces, hvor jeg arbejder foto-, computer- og modelbaseret, og hvor selve produktionen af

de fysiske værker ofte finder sted til sidst i processen. Meningen er denne gang at have mulighed for at kunne se værkerne sammen, stille dem op i et stort atelier, opdage sammenhænge mellem dem og således udvikle dem i en mere krydsbegrugtende og organisk vækstproces. Der skal bringes enkelte ældre værker, der er skabt for henholdsvis 10 og 20 år siden, og flere i nyproduktion sammen, og netop relationer / samtaler mellem værker over tid, spiller en vigtig rolle for mig i denne udstilling. Karakterer og

Kunstneren i sit værksted på Statens Værksteder for Kunst i færd med at arbejde på en papircollage fra serien "Det Mobile Forum", juli 2019. Foto Annette Lindroos

grafiske elementer fra nye og ældre collageværker, der er skabt i forbindelse med ophold på residencies, så at sige migrerer ud i rummet, og slår sig ned i de nye skulpturværker, jeg skaber på Statens Værksteder for Kunst. Så det at kunne udfolde alle værkerne fysisk i samme rum, skaber mulighed for at arbejde med at udvikle dem i sammenhæng med hinanden. Derudover er skulpturerne, jeg er i gang med herinde lige nu, skabt i materialer - især metal - som er nyt for mig at arbejde med. På værkstederne har jeg mulighed for at arbejde materialenært,

Work in progress. Statens Værksteder for Kunst, juli 2019. Foto Annette Lindroos

udforskende og eksperimenterende, og med sparring og hjælp fra værkstedslederen om teknisk proces, udførelse og maskiner, hvilket er helt uvurderligt.

Annette Til din udstilling *Det Mobile Forum* tager du afsæt i tre begreber eller tematikker som er henholdsvis vækst, mobilitet og kommunikation. Hvorfor lige netop de ord?

Kirsten Jeg har taget fat i disse temaer, fordi de ofte forekommer i den offentlige samtale: De er både vigtige og presserende, men helt generelt kan man måske blive i tvivl om, hvad meget brugte ord, man tit hører,

egentlig betyder. Temaerne tages op i de stadigt vekslende udgaver af det fiktive mobile forum: her forsøger jeg at plante 'samtalen' i billederne, se hvordan den lever i teknologien, bevæger sig og flytter sig associativt, bliver privat, forgrenet, vokser sig følelsesladet mørk, bliver tavs eller humoristisk. Derudover er det min ambition, at værkerne til Skovhuset gerne skal forsøge at finde egne vækstprincipper, ud fra deres materiale, som modsvares af udstillingsstedets placering i lokale naturomgivelser – som ramme eller måske som modpol.

Annette Et gennemgående træk i dine værker er, at du krydsklipper mellem historiske tider og samtiden på tværs af både kulturer og referencer.

Kirsten Ja, der er tråde der rækker ud til forskellige arenaer for offentlig samtale gennem tiden fx det antikke teater i Grækenland og teatertraditionerne i Japan, kaldet Kabuki og dukketeatertraditionen Bunraku. Disse tråde følger videre op gennem tiden til det moderne forum med journalistik, digitale medier, teknologi og skærmbrug.

Annette De seneste 10 år har du rejst en del i udlandet og har også været på flere art residencies i Afrika, Syd-europa og senest i Japan. Har rejserne påvirket din vækst som kunstner?

Kirsten Fra 2001 og frem arbejdede jeg med collage, fundne billeder og fotos fra internettet og magasiner med fokus på medierede historier. Jeg var optaget af at danne billeder, der handlede om den afsmitning, der finder sted, når man læser en historie, ser et billede, og den bliver del af ens egen erfaringsverden.

Digital collage fra serien "Det Mobile Forum", 2019

På en flyrejse på vej til et art residency i Japan i 2018, blev det mytiske bjerg Fuji spottet gennem køjet

Men stille og roligt begyndte jeg at være interesseret i de steder, jeg læste om og hvorfra historierne stammer. Jeg stillede mig selv nye spørgsmål om relationerne mellem kildefotos og de sammenstillinger jeg skaber i collagerne. Det førte til, at jeg begyndte at opsøge muligheder for at tage på arbejdsophold, på residencies, og andre rejser for at foretage research til værker og optage egne fotos og lyd-materiale ude på stedet. Residencies og arbejdsophold i fx Japan, Norge, Senegal, Italien og Grækenland og kortere ophold i fx Berlin gennem flere år, har for mig fungeret som en del af min arbejdsmetode de seneste 10 år. At arbejde under residency ophold kan give mulighed for at få arbejdsro og inspiration på samme tid. Og for mig er det fortsat en meget vigtig

del af mit arbejde, at kunne få mulighed for at komme på residency og udføre research og skabe materiale til værker.

Annette Det er altså i højere grad et personligt og selvoplevet lag du bringer ind i dine nyere værker?

Kirsten Mine værker er personlige historier i hvilke fiktion, historisk materiale og det selvoplevede blander sig. Videreførelsen af min interesse for de medierede historier/ fotos man oplever eller indoptager hver dag igennem teknologi og nettet, og så det, at skabe egne oplevelser, handler om hvordan disse to smelter sammen i en uadskillelighed af det kollektive og det individuelle. Derfor benytter jeg også i dag både egne

fotos, internet arkiv- og historiske fotos i mine collager både i analoge (klippe-klister-collager) og digitale former. Materialet jeg optager bearbejder jeg senere i skulptur, animationsvideo, installation, tekst, lyd, digital fotocollage, rumskabende, vægstore collager og projektion af collage-serier og animation på skærme med indbyggede 3D elementer og relieffer. Formelt set arbejder jeg med det to-dimensionelle billede, og hvordan det omsættes til rumdannende værker. Dette kan være som projekteret fotocollage-billede, der er del af en skulptur, eller som vægstore fotocollager, der danner et rum omkring beskueren.

Annette En af grundene til at du har søgt Statens Værksteder er muligheden for at eksperimentere med et for dig nyt materiale, nemlig metal. Til udstillingen viser du en række nye mobile installationer opbygget af tynde og let bevægelige metalplader. Alle med referencer til noget dynamisk; robotstøvsuger, karrusel, pendul og forhindringsbane. Hovedparten af værker med afsæt i den runde form, en form der også optræder i

Skulptur fra serien "Det Mobile Forum", 2019
Foto: Kirsten Otzen Keck

mange af dine todimensionelle fotocollager. Hvad gør formen ved dine værker?

Kirsten I Athen har jeg under to residencies på Det Danske Institut optaget foto- og lydmateriale, som er brugt i værket "Begyndelse" fra 2015. Det handler om at genopbygge samfund og fortælle historier. Her indgår foto-optagelser fra restaureringsarbejdet af bla. Dionysos teatret på Akropolis. Jeg har i dette værk sammenstillet tre fortællere. Til lydsiden i værket optog jeg samtaler med turister, omkring restaureringsarbejdet vi stod og så på. I billedserien ser man stilladser og et slags rundt teaterforum, hvori der

Skulptur fra serien
"Det Mobile Forum",
2019. Foto: Kirsten
Otzen Keck

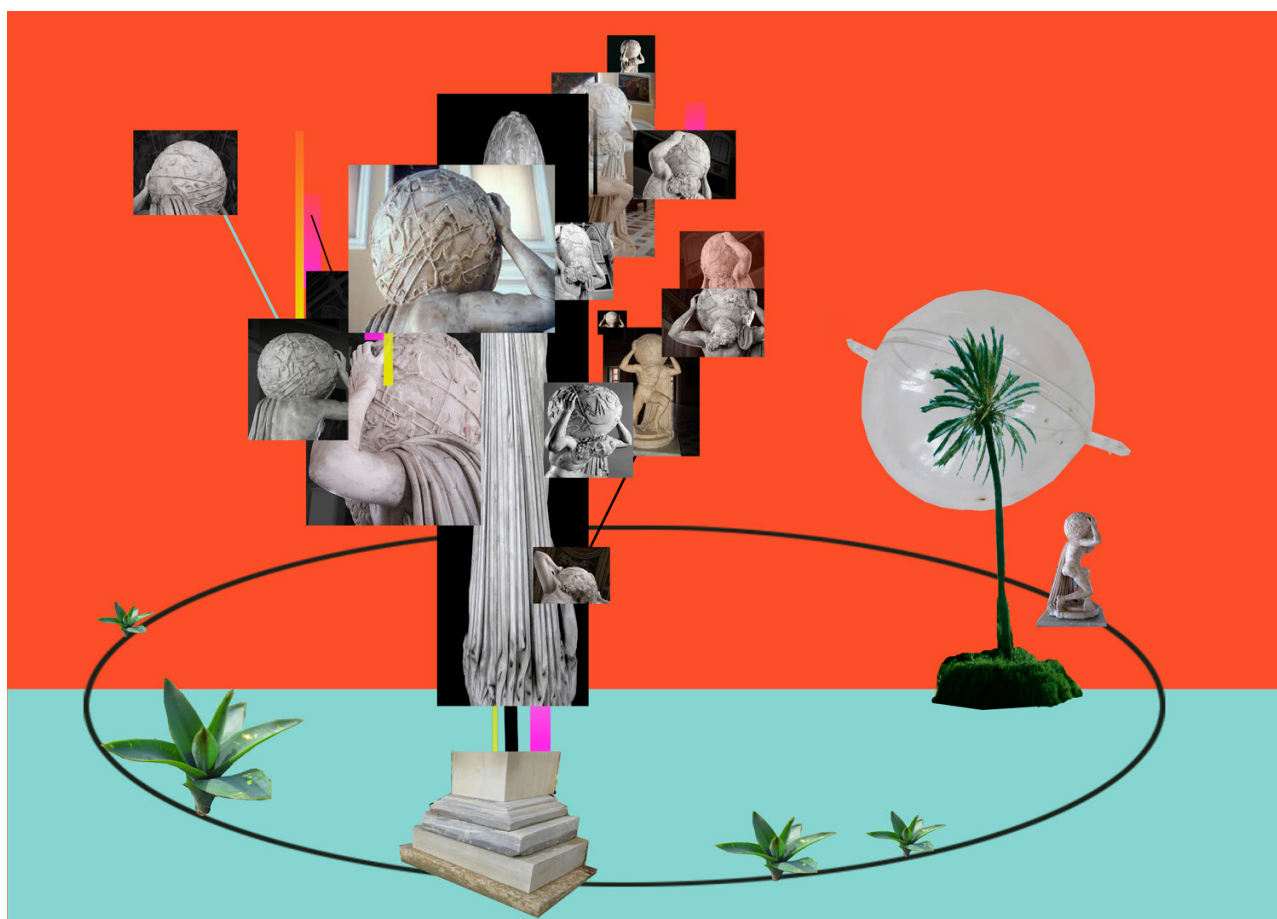
findes to grupper af personer – antikke portrætbuster, der ser lige ind i linsen. Dette fortællespor går umærkeligt over i collager af professionelle journalister, der står tavse i projektørlyset og venter på at komme i gang med deres speak. Fotos af journalisterne optog jeg på valgaftenen i Athen januar 2015, en begivenhed, der samlede mange pressefolk fra hele verden, da det var et vigtigt tidspunkt i Grækenlands historie. Der var således tre fortællerstemmer, men de fortæller ikke nødvendigvis på samme måde, eller måske heller ikke deres egen historie. I Skovhuset viser jeg værket i en bearbejdet version, hvor lyddelen ikke indgår.

Den runde form kommer fra det første samlingssted, hvor man samler sig og fortæller historier. Jeg har længe været optaget af den tyske filosof Peter

Sloterdijk, og i hans tredelte værk "Sfærer", taler han om det runde som en grundform for menneskers tidlige fællesskaber og bebyggelser, med et inde- og ude, der er biologisk betingede. Men når man kan indgå i et fællesskab og være omsluttet, kan man også risikere at blive smidt ud. Sloterdijk taler også om titanen Atlas, der kendes gengivet fra bla. skulpturen Farnese Atlas. Atlas ses bærende himmelgloben på sine skuldre, tyngt. Himmelen ses udefra på globen, hvilket stiller spørgsmålet om, hvem kan være den mulige betragter?

Annette Et andet karakteristisk træk ved dine værker er at du opstiller dilemmaer, som beskueren må reflektere over. Et af de værker du har lavet flere modifikationer af gennem årene og som du har nyfortolket til *Det Mobile Forum* er et stort

Digital collage fra serien "Det Mobile Forum", 2019

maleri / collage med ansigter af to dommere iklædt sorte traditionelle kapper og grå parykker. Dommerne ses i profil, mens de kigger over på hinanden og har tungerne langt ud af munden. De er altså ude af stand til at varetage deres hverv juraen og kommunikere verbalt alt imens sommerfugle svæver frit omkring. Synes du samtalen som form er udfordret?

Kirsten I dette værk, er der nogle formelle ting på spil, som også forekommer i nogle af de andre værker i udstillingen: der er det, der kan bevæge sig, og det, der er stationært. Stationært sådan som statuer og skulptur klassisk set er det. I værket med dommerne er der et spil mellem magt forhold, der relaterer sig til det at være enten stationær eller i bevægelse. I skulptur og materialer forstummer 'samtalen', fordi sproget er et andet. Det kan opleves som tavshed, eller som noget, man skal lytte til på en anden måde. Både mine collager og mine skulpturer har denne optagethed af, at der er det meget kommunikerende, det motiviske og så er der andre sprog også.

Annette Har din egen adfærd med digitale skærme ændret sig?

Kirsten Når jeg kigger hastigt gennem et magasin for at opsnappe motiver til collager, minder det for så vidt meget om at scrolle ned gennem rækker af billeder i en billedsøgning på nettet. Men nettet har også ændret sig meget de sidste 10 år. Jeg begyndte at arbejde digitalt med collage og video i slutningen af 1990'erne, og udviklede det derefter til det var en essentiel del af min måde at arbejde på. Jeg interesserede mig for det digitale som medie, sprog og udtryk. At det at

"Dommerne", 2019. Foto: Kirsten Otzen Keck

bruge software til billedbehandling og videoredigering er et medie, med særlige mediemæssige udtryk og arbejdsmåder. På den tid virkede det for mig som om software manglede lidt synlighed som medie. Men digitalt skabte collager er visuelt præget af de værktøjer man benytter, fordi software til billedbehandling er et materiale som papir, video eller metal. I dag lægger jeg mere mærke til ting i netadfærd, der handler om at bevare, forstå og huske som f.eks. når jeg selv læser digitale nyheder dagligt, og bemærker at jeg ofte læser skimmende, hurtigt eller husker forkert, når jeg skal genfortælle hvad jeg i hast har læst. Eller holder stille i læsningen foran en betalingsmur på et site og selv må gætte mig til fortsættelsen af udfoldelsen af temaet i artiklen.

Annette I efteråret 2018 arbejdede du på to art residencies i Japan, en kultur der eksplicit er splittet mellem tradition og teknologi. Figurer fra disse japanske teatertraditioner optræder i dine nye collager, jeg ved du også oplevede forskellige teaterforestillinger både med og uden dukker. Har dit besøg i Japan ændret dit syn på teknologiens muligheder ift. fællesskaber?

Kirsten Et tildelt rejselegat fra Ole Haslunds Kunstnerfond muliggjorde opholdet i Japan på to forskellige residencies i Tokyo og Kyoto, samt rejser rundt i Japan, og var meget frugtbart og berigende kunstnerisk og personligt.

At opleve de historiske japanske Kabuki og Bunraku (dukketeater med store

dukker, der føres af tre dukkeførere) teatertraditioner var en stor oplevelse. Det er visuelt og scenografisk spændende teater. Trods muligheden for at benytte en audioguide, og at man kan informere sig selv om handlingen forud for en forestilling, er noget af det, der bliver tilbage hos mig, oplevelsen af ikke at forstå det talte: Istedetfor at måtte lægge des mere mærke til handlinger, mimik, gestik, og lyden af den sanglignende recitation i et spil mellem fortælleren og skuespillerne, for at forsøge at afkode, hvad der foregår i en forestilling, der varer flere timer.

I Kabuki spilles alle roller af mænd. Mange dele af scenografi og kostumer har særegen, nærmest symbolsk betydning. Parykker, maskelignende kraftig

Digital collage fra serien "Det Mobile Forum", 2019

make-up og selv detaljer som sokkers farve, hører til og kendetegner bestemte roller som f.eks. helten, den unge pige, eller den undertrykkende tyrann. Kabuki var tidligere folkets underholdning og optog historier, der relaterede sig til magtrelationer i samfundet, almindelige hverdagsdramaer og historiske myter. Dertil kommer at det scenografiske rum i kabuki og bunraku arbejder med det flade. Det kan jeg relatere til i mit arbejde med collage og skulptur. Det mindede mig om at være lille og sidde i stuen foran tv'et og ikke forstå hvad der bliver sagt i udenlandske film.

I stedet for må man forsøge at forstå historien ved at følge film-billederne og handlingen ud fra hvad personer gør, uden at man forstår hvad de siger til hinanden. Det sproglige, dialoger og litteratur er dog uundværligt for mig og jeg arbejder også med forskellige former for oplæste tekster, samtaler og eksperimenterende dialog i mine værker. I to af værkerne i udstillingen har jeg arbejdet med mine overvejelser om de eksperimenterende dialoger. I det ene værk i forhold til samtalen mellem turister og mig selv. I det andet i form af et fiktivt scenarie, hvor dialogen udspiller sig i fremtiden inde i en krystalkugle. Og i denne udstilling viser jeg nu værkerne i versioner uden dialogerne, men med musik.

Overordnet set, kan man sige, at jeg i min kunst vil gerne finde ud af, hvordan det kollektive liv, og der ikke udtales direkte i manifeste, eller dukker op, spejlet i net-adfærds-algoritmer, måske kan spores i fotomateriale. Jeg skaber historier, der baserer sig på fotografisk

materiale, og som er historier om hvordan man forholder sig til det, at være i verden. I mine værker møder man mennesker, der søger dette omverdens-tilhørsforhold gennem fx kortlægning og videnskabelige opmålingsmetoder, arkæologiske udgravninger, surreale fiktioner, tidsrejser, masse-turisme og social uro.

Annette Du nævner kollektive processer, men som jeg ser det, er der et indbygget dilemma i forhold til individets rolle og sortering af informationer.

Kirsten Jeg interesserer mig for, hvem der har retten til at fortælle historien. For hvordan og hvornår de historiefortællende stemmer glider over i hinanden, dominerer hinanden, overtager hinandens historier eller bliver stille og tavse. Og jeg er optaget af, hvordan man får 'egne' oplevelser i en tidsalder hvor billeder af omverdenen for mange af os kommer gennem teknologi.